

To digte

af Inooraq Olsen

De børn, du brugte

Dengang jeg sagde farvel
har jeg da vidst
at livet var i skår,
dengang jeg sagde farvel
vidste jeg vel
at livet var forbi?

Årene som gik
så meningsløst
lagde dog frem for dagens lys
en klarhed over mit farvel.

Havde jeg da sagt farvel
og vidste, hvad jeg valgte?
Var mit liv da lagt i folder?

Mens årene således
slørede mit svar
dukkede min bevidsthed op
om mit farvel.

Mens mit valg således
var min virkelighed
går det pludselig op for mig
at mit farvel forfølger mig.

Hvad er dog det,
der er så dyrebart
nu livet forlængst er stækket?

Er min sjæl da mangelfuld –
er min identitet kun dér,
hvor den oprindeligt kom fra?

Vidste du
dengang jeg var hos dig
hvad og hvem jeg var,
dengang jeg var hos dig
ville du da vide
hvad og hvem jeg var?

Du så kun den del af mit liv
som alle så.
Du så kun overfladen,
du ville ikke se
hvad der lå bag mit liv.
Du ville ikke se mit liv.

En tid
da du har bundet
dine børn til dig,
var jeg forlængst et barn af dig
uvidende du undte mig en plads.
Da var de børn,
du brugte
allerede for mange.

Til den gamle grønlander

Dine øjne taler
et ubeskriveligt sprog
så smukt et sprog
de taler.
Tør jeg vel slutte
at vore kroppe er
smeltet sammen i een?

Længe har jeg iagttaget dem.
uden sans for at fatte dem.
Det anede mig
at de var fyldt med det
jeg ikke kunne se.
Mine øjne hensynsløse som de var
dækkede alt
hvad dine øjne sagde.

Talte dine øjne
var jeg ikke den,
der hørte.

Den dag mit blik strejfede
årenes lange vej
gik det pludselig op for mig selv
at jeg er
som du var
faktisk bedende
om at blive hørt.

Dagen kom
da ingen var til stede
og så var det
at vore hjerter mødtes i eet.
Da jeg så dine øjne igen
så trætte som de var

Radering: Anne-Birthe Hove.

som dengang de talte
og talte så smukt.

Mine øjne
hensynsløse som de var
vågende da op
og så dine øjne
tale til mig.

Eneste er du den
der har fattet
den smerte
mine øjne ville sige.
Du var den
der så
hvad mine øjne ville sige.